

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 21 Oktober 1900

N:r 4

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Pontus Fahlbeck* (med 1 porträtt). *Kvartslotten*. Svenskt original för HVAR 8 DAG. *Valen till Britiska parlamentet* (med 8 illustrationer). *Internationella socialistkongressen i Paris* (med 1 illustration). *Odd Fellows nya ordenshus i Stockholm* (med 3 illustrationer). *På fältprof med jakthundar* (med 7 illustrationer). *Arvid Ödmann* (med 6 illustrationer). *Försöket med amerikanska stenkol i Sverige* (med 2 illustrationer). *Gallegher som reporter*. Af Richard Harding Davis. *Bilder från hästmobiliseringen* (med 2 illustrationer). *Veckans porträttagalleri* (med 8 porträtt). *HVAR 8 DAGS fjärde täflan för amatörfotografer* (med 4 illustrationer).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Foto. Lina Jonn, Lund.

Professor PONTUS FAHLBECK.

PONTUS FAHLBECK.

Det är en för den politiskt intresserade allmänheten outredd fråga — på hvilken vi visserligen icke ha något svar att ge — hvarför professor Pontus Fahlbeck icke kommit att spela någon mera betydande roll än han gjort i vårt politiska lif. Hans namn har under många år varit nämndt bland deras, som äro skickade att rycka upp, när någonting varit å bane i närheten af statsskeppets rorhytt. Han är en lärd man, talangfull och klok, med blick för tidens kynne, färdig att erkänna, hvad som icke kan bestridas, när det gäller anspråken nedanifrån, utan att därför förneka kejsaren, hvad kejsaren tillhör, en resonlig man, hvilken det aldrig skulle kunna falla in att köra hufvudet i väggen, just en sådan man, som i en realistisk tid borde kunna utträta någonting.

Första gången han fäste uppmärksamheten vid sig utanför den akademiska kretsen var genom sitt under tuldagarna 1887 utgifna arbete om »Den ekonomiska vetenskapen och näringsskyddet». Han hade då ännu icke hunnit bli professor — det blef han först 1889. Med detta arbete vann han mycken popularitet och när 1888 års tullkomité tillsattes, blef han dess sekreterare. Det är bekant, att komitén hade skäl att vara nöjd med sin sekreterare. Han satt inne med den vetenskapliga insikt, som behöfdes för att gifva något slags mera allmängiltig hållbarhet åt den protektionistiska bevisföringen.

Hans några år senare utgifna arbeten om »Sveriges nationalförmögenhet, dess storlek och tillväxt» och »Sveriges och Norges handelspolitik under senare år» voro endast ägnade att befästa hans anseende som en insiktsfull och vaken vetenskapsman, och hvad särskildt vakenheten angår gäller detta i ännu högre grad om hans 1892 utgifna socialpolitiska öfverblick »Stånd och klasser». Hans syfte med sistnämnda arbete var att »från en allmännare synpunkt än de, som vanligen tillämpas, gifva en öfverblick öfver de sociala spörsmål, som uppröra tiden». Till afslutning af denna undersökning utvecklade han sitt eget socialpolitiska program, som går ut på nationalförmögenhetens höjande genom folkets ekonomiska uppfostran i praktiskt inrättade skolor, utsträckning af statens egen drift till grufvor och skogar, järnvägar och öfriga kommunikationer, understöd åt enskilda företag, kolonisation af rikets norra delar och tullskydd åt näringarna »om också ej för jordbruket mer än öfvergående, så dock för större delen af industrien»;

vidare arbetareklassens höjande intellektuellt och moraliskt genom vetenskaplig yrkesundervisning och medborgerlig bildning, genom solidaritetskänslans utveckling i organisationer, som icke blott tillvarataga arbetarnes intressen gent emot arbetsgifvarne, utan också verka såsom konsumtionsföreningar, genom vidgad rätt att deltaga i det kommunala och politiska lifvet och genom främjandet af nykterheten; och slutligen genom skyddslagstiftning och arbetareförsäkring samt en utsträckning af de direkta skatterna framför de indirekta, »såvida de senare kunna anses leda till ett betungande af arbetarnes budget».

Det är, som man finner ett ganska innehållsrikt reformprogram han utvecklat, och det är skada, att han icke fått tillfälle att föra dess talan stort annat än vid skrifbordet och i föreläsningssalen. Förliden sommar utsågs han emellertid till medlem af den skiljenämnd, som hade att slita den stora tvisten mellan hufvudstadens byggmästare och deras arbetare. Det var de förras intressen han hade att förfäktas. Den för arbetarefrågans utveckling betydelsefulla uppgörelse, som träffades, bekräftar hvad ofvan yttrades om hans blick för »det ena nödvändiga».

I sitt ofvannämnda arbete »Stånd och klasser» uttalar han i fråga om den medborgerliga bildningen, att den bör läggas så, att ingen tid förspilles på inhämtande af spekulativt vetande, utan nära anslutas till lifvets verkliga behof. Det är en princip, som han i viss mån tillämpat äfven på sin egen vetenskapliga verksamhet. Så godt som alla hans arbeten — med undantag af hans doktorsafhandling »Kritiska studier öfver det franska rikets äldsta samfundsskick» och ett par historiska uppsatser under de närmast följande åren — anknyta sig till aktuella frågor. Utom de redan nämnda har han utgifvit »Betänkande rörande grunderna för den ekonomiska mellanrikslagsstiftningen mellan Sverige och Norge», »Det svenska jordbrukets afkastning», »Das Finanzwesen Schwedens» och »Die ländliche Arbeiterfrage in Schweden».

Det är sålunda en ganska flitig författareverksamhet han utvecklat, och kvaliteten är kvantiteten vuxen. Det vore underligt, om icke förr eller senare hans insikter skulle tagas direkt i anspråk äfven för det politiska lifvet, där han af allt att döma skulle vara på sin rätta plats.

De femtio år han i dagarne — den 15 dennes — lagt bakom sig, tynga honom icke.

V—d S.

KVARTSLOTTEN.

Svenskt original för HVAR 8 DAG.

Då Jonas Meijer dog, var enda kvarlätenskapen hans gamla träbrits, i hvilken han utandats sin sista suck, några uppslitna paltor, ett par literflaskor samt en kvartslott till sjettedragningen i danska klasslotteriet. Det gamla husrucklet, hvilket när som helst var fallfärdigt, stod på ofri grund.

Jonas Meijer hade någon gång i världen varit pängakar, men hans lättja och hans öfvervinnliga smak för starkare värtvaror hade åstadkommit en rätt hastig minskning af hans förmögenhet. Dessutom hade han en last till: han var en ursinnig lotterispelare. Och det är inte godt att säga, hvilket som hade största delen i hans uselhet: lättjan, spriten eller spelet.

Det ena med det andra hade emellertid gjort, att mannen blifvit så barskrapad, som en människa någonsin kan bli, och när han inte hade mera i denna världen, så lade han sig ner att dö.

Hustrun hade gått hädan för åtskilliga år tillbaka, lämnande efter sig en icke fullt normal dotter, som sedan blef faderns enda sällskap. Stackars Lisa hade inte så stor portion vett som andra människor. Men till följd häraf led hon heller inte så mycket af faderns elände, som hon annars skulle ha gjort.

* * *

Några dagar efter begrafningen satt Lisa ute på dörrtröskeln och gassade sig i solen. Hon brukade sitta så där och tala med sig själf. I handen hade hon ett fyrkantigt papper, som hon emellanåt vecklade upp och tittade på. Till slut kramade hon det tillsammans till en liten rund boll, som hon kastade upp i luften och uppfångade med handen.

Hon hade suttit så en stund, då en karl kom uppe ifrån vägen och vek af in mot Jonas Meijers hus till. Lisa såg honom men låtsade om ingenting och fortsatte leken med pappersbollen.

»God dag, Lisa! Hur står det till?» sade mannen, då han hunnit fram.

Flickan stannade för ett ögonblick med leken och såg upp.

»Jaså, det är I, farbror Göran. — Hva' vill I?» svarade hon därpå, efter att ett ögonblick ha fixerat den framför henne stående.

»Jag ville bara höra efter, hur det står till med dig nu. Du är ju ensam. — Jag hade inte tillfälle att komma hit på begrafningen.»

Lisa hade åter börjat sin enformiga lek med pappersbollen utan att bekymra sig om farbrodern.

»Lisa», fortsatte denne, »jag undrar, om du har reda på kvartslotten?»

Den frågandes ansikte uttryckte en spänd förväntan.

Flickan afbröt ånyo sin lek. Under de till hälften nedslagna ögonlocken stal sig fram en underlig blick, en blick, som skvallrade om, att inte

all intelligens var död hos stackars Lisa. Så med ens spärrade hon upp ögonen och såg på farbrodern.

»I kom inte hit, när far var sjuk?» sade hon.

Farbror Göran såg slagen ut. Han hade inte tänkt sig, att han skulle få höra några förebräelser af Lisa för det.

»Jag var själf inte riktigt kry då», svarade han undvikande. — »Men, du, Lisa, har du någon reda på den där kvarts — —?»

»Ah, farbror Göran,» afbröt flickan, »det var rysligt, hvad I är angelägen om lottsedeln. Bessynnerligt, att I inte kom och hörde efter den, medan far lefde.»

Farbror Göran var verkligen ytterst angelägen om att få fast i lottsedeln. Han hade varit med, då brodern köpte den, och han hade förtänksamt nog skrifvit upp numret. I dag på morgonen hade han fått reda på, att högsta vinsten utfallit just på det af brodern innehafda numret. Tänk om lottsedeln skulle vara förstörd!

Han vågade knappast föreställa sig denna möjlighet. Han hade skyndat åstad, så fort han fått se dragningslistan, för att söka reda på kvartslotten. Hvilken härlig sak skulle det inte vara att på ett bräde bli 30,000 kr. rikare! — Pängarna tillhörde ju egentligen Lisa, men hvad skulle väl hon med dem? Han kunde ju ta' henne hem till sig. De behöfde ändå en piga därhemma.

Lisa kastade nu en riktigt hög »lyra» med pappersbollen. Därpå reste hon sig upp.

»Ni ville ha fast i kvartslotten?» frågade hon och tog ett steg in i förstugan. »Kom in, farbror Göran, så få vi se, om vi kunna hitta den!»

Hon gick före och han följde efter in i den skumma stugan.

»Vi få allt tända ljus, om vi skola kunna leta rätt på den.» Hon strök en fosforstikka öfver ugnen och tände ett i en af literbuteljerna instuckat ljus. Därpå vecklade hon upp det till en boll hopkramade papper, som hon hade i handen. Hon slätade ut det mot knäet och höll det därefter fram strax bakom ljuslågan, så att det å papperet tryckta meddelandet tydligt framstod.

»Se, farbror Göran! Är det här kvartslotten? Se, hvilka granna, röda bokstäfver, man ritat! — Far trodde alltid, att han skulle vinna många pängar på dessa här lapparna, men det gjorde han aldrig. — Kanske den här lappen har vunnit. Men nu är far död. — Du behöfver inte ha något, ty du kom inte hit och såg om far, när han var sjuk — —»

Farbror Göran störtade fram för att rycka papperslappen, i hvilken han igenkänd den åtrådda lottsedeln, till sig. Men han kom försent. Lisa hade hastigt fört papperet fram i lågan, och med ett bloss var allt förbi.

Olof Sjöstrand.

VALEN TILL BRITISKA PARLAMENTET.

Korrespondens till HVAR 8 DAG.

Parlamentsvalen i England äro i det närmaste afslutade, då detta häfte föreligger färdigt. Nu, när detta skrives, pågå de som bäst och de upptaga icke allenast hela det allmänna intresset i England och de engelska kolonierna, utan de följas med stor uppmärksamhet världen rundt, eme-

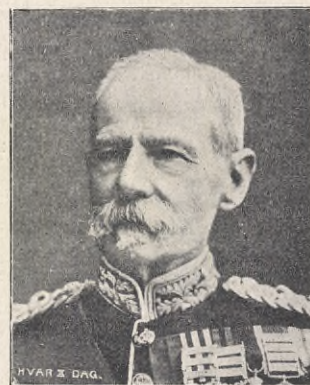
Harcourt med Moreley, Campbell-Bannerman Stanhope m. fl. i spetsen drog det liberala partiet i fält och fick ett långt bättre mottagande hos väljarne än det någonsin hoppats. Ministerpartiet har såsom valparol endast uppsatt kriget, den Chamberlainska imperialismen, medan de li-

LORD SALISBURY,
Englands premierminister.

JOSEPH CHAMBERLAIN,
Englands kolonialminister,
»Imperialisternas» ledare.

LORD ROBERTS,
Generalissimus öfver engelska
armén.

dan de skola bilda nationens dom öfver kriget i Sydafrika och öfver den Chamberlainska imperialismen.

Parlamentet upplöstes och nya val utskrefvos, så snart Roberts kunde meddela hem, att han var i det närmaste färdigt med de båda republikerna, så att regeringen kunde ställa väljarne inför ett med seger afslutadt krig. På grund häraf och med stöd af den chauvinistiska stämning, den krigsentusiasm, som kriget på sin tid medförde för England, voro ministärens anhängare icke endast vissa på englänsande valseger, utan det såg nästan ut, som om deliberale icke ens skulle finna mödan värdt upptaga kampen.

Men då de dock slutligen gjorde detta, visade det sig att krigsstämningen, som fått namnet »kakhistämning» efter soldatuniformernas kakh — icke hade så stark botten. Med de gamle ledarne

berale fördömt kriget, som kostat halfannan milliard kronor och 40,000 engelsmän. De liberala hafva förklarat kriget såsom valprogram ovärdigt, då 40 millioner engelsmäns välgång, då hela den inre politiken därigenom tillbakasettes för några

tusen engelsmäns ekonomiska intressen i Sydafrikas.

Följden häraf har blifvit, att valen hittills gått till de liberales favör, i så måtto att dessa eröfrat några valkretsar från motpartiet. Regeringsmajoriteten var emellertid redan förut för stor för att valen skulle kunna medföra något ministär-

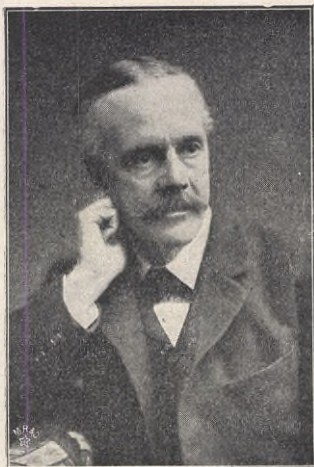
ombyte; maktställningen blir därför till slut ungefär densamma som före valen, något som är tillräckligt för ministären, men som dock är be-tecknande såsom visande att kriget icke alls ändrat nationens ställning till representationen.

CECIL RHODES,
»Sydafrikas Napoleon».

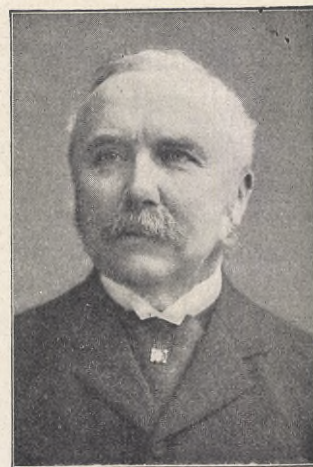
SIR ALFRED MILNER,
Guvernör för Kaplandet.

ARTHUR JAMES BALFOUR,
De konservatives ledare.

LORD ROSEBERY,
De moderat-liberales ledare.

H. CAMPBELL-BANNERMAN,
De oppositionella liberalernas ledare

Porträtten som här återgifvas visa hufvudpersonerna, hufvudanstifterna till den stora tragedien i Sydafrika, Cecil Rhodes och hans verktyg Kapguvernören Alfr. Milner, krigets segrare, lord Roberts, nu utnämnd till generalissimus öfver engelska armén, samt slutligen Chamberlain — äfven

Rhodes' collaborator — och premiärministern Salisbury, om hvilken kvarblifvande vid makten de af Sydafrika-kriget föranledda valen rört sig. Dessa män hafva bildat de engelska intressenas centrum under det senaste året.

INTERNATIONELLA SOCIALISTKONGRESSEN I PARIS.

Foto. Juven & Co., Paris.

Vid denna särdeles lifliga kongress blef en af hufvudfrågorna för de franska deltagarna den, huruvida socialisten Millerand handlade rätt vid att inträda som handelsminister i kabinettet Waldeck-Rousseau. Hufvudmännen för de olika lägren sammandrabbade häftigt, men resultatet blef dock efter omröstning, som illustrationen just visar, till Millerands fördel.

ODD FELLOWS' NYA ORDENSHUS I STOCKHOLM.

Fotografier för HVAR 8 DAG af fotogr. A. Ellqvist, Stockholm.

Vid sidan af den stora Frimurareorden har det vidt utgrenade amerikanska ordenssamfundet *Odd Fellows* vuxit upp som ett sällskap, hvilket liksom det förra med öppen blick för lifvets ideella kraf hufvudsakligen vill verka för dess praktiska behof. Odd Fellows har det vackra valspråket »vänskap, kärlek och sanning», i hvilka ord de låta den religiösa känslan såväl som människo-

kärlekens uppgifter få ett varmt och allvarligt uttryck. Omsatta i handling bestå dessa ordens trenne hufvudbud uti »att besöka de sjuka, att hjälpa de nödställda, att begrafva de döda och att uppfostra de föräldralösa».

Nyligen har Odd Fellows' nya ordenshus i Stockholm blifvit högtidligen invigdt. Ursprungligen stiftad i England, i förra delen af 1700-talet, fick orden i medio af 1800-talet fast fot i Amerika,

»STORSIREN»

GROSSH. W. LAURENTZ.

där den liksom redan hos oss vunnit stor tillslutning och högt anseende. Till Sverige kom Odd Fellows på 1880-talet. År 1895 fick Sverige egen storloge, som två år därefter blef oafhändig. F. n. finnes i vårt land 21 loger med närmare 2,000 medlemmar. Den engelska grenen af orden med öfver 900,000 medl. har fonder till ett belopp af öfver 160 mill. kr., den amerikanska — af hvilken den svenska är en förgrening — räknar nära i mill. medlemmar och öfver 100 mill. kr. kapital.

ODD FELLOWS' NYA ORDENSHUS I STOCKHOLM, hörnet af Klara Vattugränd och Klara Västra Kyrkogata. Det gamla S:t Clara kloster säges ha varit beläget på samma tomt.

Ordens chef i Sverige, »storsiren» kallad, är grosshandlaren W. Laurentz, chef för firman Högstedt & Co. Hr Laurentz' långvariga och nitiska arbete i ordens tjänst fick särskildt vid invigningen röna det vackraste erkännande.

ODD FELLOWS' ORDENSHUS I STOCKHOLM:

Ordenssalen.

PÅ FÄLTPROF MED JAKTHUNDAR.

Efter fotografier för HVAR 8 DAG.

KOMITERADE FÖR TÄFLINGEN:

Från vänster: Hofjägm. v. Eckermann, frih. v. Essen (prisd.), dir. Hennings (prisd.), kammarh. Flach, greve Hamilton.

KAMMARHERRE FLACHS JAKTVILLA.

prof med riktiga jägare — riktiga hundar och riktigt vildt. Ett sådant fältprof var nyligen anord-

nadt hos kammarherre Sixten Flach på Svensksund, en lika intresserad som framstående jägare och hundvän. Därvid förekommo utomordentligt intressanta episoder, hvaraf en del af våra bilder visa prof.

* * *

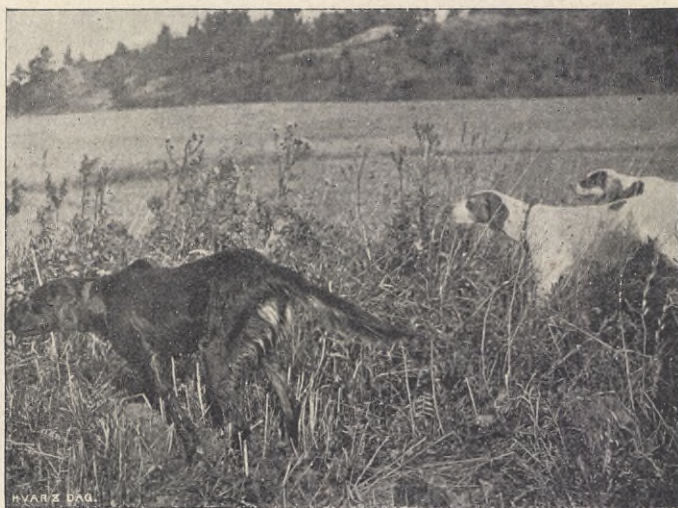
Den som icke vill tillerkänna en god hundrace dess verkliga betydelse, fattar ej heller den vikt som ligger uppå en naturlig och sund

VID PRISBEDÖMANDET:

Den hund som först funnit vildt och står (eller ligger) för detsamma får ej förbigås af annan hund, utan skall denne andre respektera den första hunden och hålla sig på ett visst afstånd (sekundering). Vi se af bilden ett sådant fall, där en 1:ste pristagare bland de äldre hundarne, »Prima» sekunderas af »Ogwell Don».

Det är ej längre tillräckligt för en jakthund att ha ett »fördelaktigt yttre» — ja, det är ej ens nödvändigt — för att blifva prisbelönad och inrangerad bland hundarnes »upper ten thousand». Han skall visa hvad han går för — eller rättare hvad han »står för» — och därför anordnas fält-

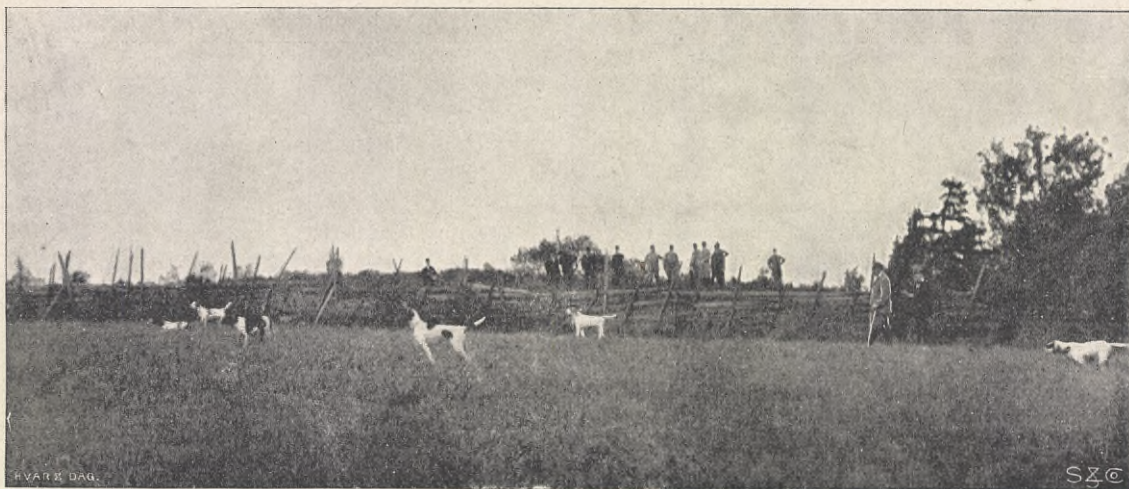

STÅND FÖR RAPPHÖNS:

»DORIT»
(Westermärk).

»TISSY» (4:de pris) »BONNY» (hederspris)
(Skog). (Svärd).

HVAR X DAG.

SZC

STÅND FÖR RAPHÖNS:

En nära nog unik bild af 6 hundar, stående för samma flock raphöns. («Prima», liggande).

utöfning af sporten. Jakten går ju sedan gammalt i spetsen för all ädel sport — och hvad vore jakten utan präktiga hundar!

* * *

Vi stå i förbindelse till en af de i dessa fältprof deltagande jägarne för de förträffliga fotografierna, som vi äro i tillfälle här återgifva till alla verkliga jaktvänners förnöjelse.

HVAR X DAG.

BILD FRÅN TÄFLINGEN: Dir. WENDEL (med Calchas).

HVAR X DAG.

Pointern »OGWELL DON», tillh. grossh. A. Skog, Göteborg. I:sta pris.

Pointertiken »HALLY», tillh. godseg. E. Flach, Braberg. II:dra pris.

ARVID ÖDMANN

PÅ 50-ÅRS DAGEN DEN 18 OKTOBER.

»Herr Ödmann tar inte emot i dag. Han skall sjunga i afton».

Det var en kvinnoröst, som svarade, när vi per telefon anhöllo att få aflägga en visit hos honom i anledning af hans femtioårsdag.

När vi följande förmiddag på den ifrågavarande röstens

alla framställningar därom. Han har från sitt arbete inte en minut öfrig mer än hvad han behöfver för att hvila.»

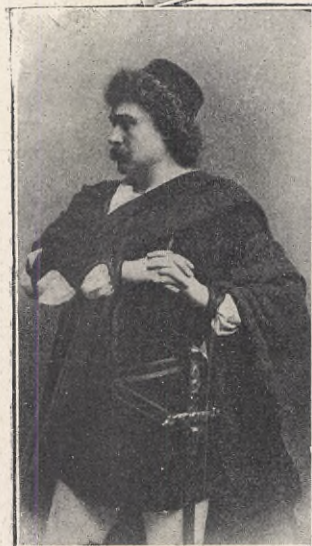
Stackars hr Ödmann. Hvilken tung lott måtte det ändå icke vara att så offra sig för konsten! Här går en tanklös och okunnig allmänhet och afundas honom såsom ett konstens söndagsbarn,

i »LEONORA»

ARVID ÖDMANN

som »FAUST».

som »ROMEO»

I »KONUNG FÖR EN DAG»

som »OTHELLO»

förslag ånyo förhörde oss om, när han kunde taga emot oss, svarade oss en annan kvinnoröst — det var hans frus — att han tyvärr inte håller då var visibel. Hon sade det med ett tonfall, som om det nästan vore en orimlighet att ifrågasätta att han skulle kunna vara det.

»I går kväll spelade han och nu sofver han. Och i dag har han repetition. Nej, han kan verkligen inte taga emot. Han har nödgats afböja

hvars lif är en lek. Och så är det i själfva verket ett martyrium, ett trälarbete utan ro och rast, likt dagakarlens, som delar sin glädjelösa tillvaro mellan det tunga arbetet och den tunga sömnen.

Låtom oss prisa oss lyckliga, vi alla, som icke fått sångens tunga gåfva på vår del! Och låtom oss ägna en del af vår hyllning på den triumferande sångarens jubeldag åt de konstnärliga mördornas offer.

Det är inte stort mer än ett par år, sedan hr Ödmann senast hade anledning att jubilera. Den 14 februari 1898 hade ett kvarts sekel gått, sedan han gjorde sitt inträde på den scen, där han sedan dess firat så många och så glänsande triumfer. Wijkander hade fått fatt i honom några år förut, då han som deltagare i Jahnkeska sångarturnéen till Amerika passerade Stockholm och öfvertalat honom att stanna och ingå vid k. operan, där han 1871 antogs till elev. Efter sångstudier för Arlberg debuterade han 1873 som Tamino i »Trollflöjten». Framgången var påtaglig och en tidning skref om hans debut, att den »berättigade till de allra största förhoppningar».

»Jag mins ditt första steg på scenens bräder,
Det togs vid Mozarts härliga musik
i sagoprinsens i Taminos kläder
med stämna, som, fast radd, klang full och rik.

Den kvällens eldprof manligt genomgick du,
och vishetslönen blef ett nytt kontrakt,
Om rätt jag mins, tolfhundra kronor fick du —
Ett nytt, ett lysande bevis på sångens makt.»

Orden äro Frans Hedbergs, hans gamle lärares. De fälldes i en hyllningsdikt vid det ofvannämnda jubileet. I samma kvåde hette det:

»Det kan ej nekas, att i unga dagar
en smula bredt det var ditt Vermlandsmål,
men snart det mildrades af vanans lagar,
fastän det aldrig mistade sitt stål —

Den klangen tog du med från hembygdsbergen
på botten af din ärliga natur,
och ännu har den ej förlorat färgen,
den friska med sin doft af skogens gran och fur.»

Efter sitt engagemang vid operan fortsatte Ö. sina sångstudier hos Günther och Ivar Hallström samt Masset i Paris. Efter återkomsten därifrån 1876 har han med ett par års afbrott 1887—89, då han var engagerad i Köpenhamn, tillhört Stockholmsoperan, hvars publik räknat honom som sin alldeles särskilde gunstling. Att nämna

hela den långa serie af operor, i hvilka han under dessa år uppträdt, skulle vara att redogöra för större delen af vår operas repertoar, hvilket blefve ett onödigt vidlyftigt arbete. Det fanns nämligen en tid, när nya operor förekommo till uppförande äfven på den svenska sångscenen. Vi skola inskränka oss till att nämna några af de roller, som utgöra själfva pelarna under hans konstnärsmamn. Dit hör främst hans Fernando i »Leonora», där han 1878 uppträdde vid Trebellis sida. Hans populäraste parti är kanske Zephoris i »Konung för en dag». Efter Arnoldssons död 1881 har han öfvertagit alla slags tenorpartier. Som Faust har han gjort storartad lycka och detsamma gäller om hans framställning af Romeo. Hans förnämsta roll är emellertid Othellos, om hvilken en bekant musikkritiker yttrat, att han där »lyckats mer än vanligt förena skådespelarens konst, som annars ej är honom i högre grad beskärd, med sångarens samt åstadkommit en sällsynt fulländad vokal, plastisk och mimisk helhet».

* * *

Vid den förut nämnda hyllningsfästen för Ödmann vid hans 25-årsjubileum som artist uttalade han ett tack till sin chef, sina kamrater, sina kappellmästare och regissörer, till recensenterna och till sist, »men varmast till damerna, hvilka strött endast törnfria rosor på hans stig».

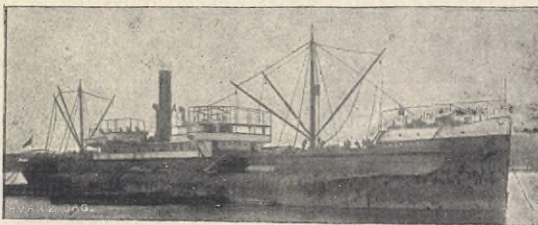
Det var vackert sagdt af honom, och om det icke är bokstafligt sannt, så är skulden icke damernas — ty sannerligen de skulle nännas med flit lämna någon tagg vid de rosor, de i så rika fång strött på den »gudomliges» väg. Det sägs till och med, att den varma omtanke om hans hvila, som stänger alla besvärande uppvaktningar ute, icke alls utgår från honom själf, utan från det kvinnliga väsen, som närmast har honom i sin vård.

FÖRSÖKET MED AMERIKANSKA STENKOL I SVERIGE.

Under det engelsmännen nog icke »bränt sina kol förgäfves» i Afrika och Kina, har priset på denna nödvändighetsvara stegrats i och med allt knappare tillgång. De engelska kolgrufsträjkerna ha bidragit att göra situationen så allvarsam, att hela Europa råkat i bekymmer för detta bränsle. Hvad Sverige beträffar hålla vi som bäst på att komma underfund med våra *torfmossars* slumrande millionvärde, men tills dato har man nästan endast hunnit »experimentera».

I dagarne har för Statens järnvägars räkning till Göteborg ankommit den andra laddningen amerikanska stenkol. Den har hitförts med engelska ångaren »Laureldene», ett 5000-tons-fartyg af en mycket egendomlig konstruktion, s. k. turrettyp. Ångaren torde vara den första i sitt slag

som besökt svensk hamn och följaktligen af nog stort intresse att här försvara sin plats!

»LAURELDENE».

PÅ DÄCKET.

Man observere de stora utbygningarna å ångarens sidor, hvilka lämna rikligt lastutrymme.

GALLEGHER SOM REPORTER.

EN TIDNINGSHISTORIA.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

(Forts. och slut från n:o 3.)

Det var inte tid att underhandla nu. Gallegher kände på sig att han blifvit tagen på bar gärning och att hans enda utsikt vore en öppen flykt. Han hoppade upp på kuskbocken, i det han samtidigt drog ut piskan och gaf hästen ett kraftigt rapp öfver ryggen. Djuret hoppade pustande framåt, nått och jämt klarande grindstolpen, och for i väg genom mörkret.

»Stanna!» ropade poliskonstapeln.

Så många af Galleghers bekantskaper hade blifvit anropade på precis samma sätt, att Gallegher visste hvad som troligen skulle följa om uppmaningen icke åtlöydes. Därför gled han från sätet ned till vagnsgolvet och böjde ned hufvudet.

De tre revolverskotten, som hveno efter honom, bevisade att hans tidiga träning gifvit honom en värdefull fond af nyttiga kunskaper af olika slag.

»Var inte rädd, du», sade han lugnande till hästen, »han skjuter bara i luften».

Skotten besvarades af en otåligt klingande gonggong från en polisvagn, och när Gallegher såg sig om blef han varse dennas röda och gröna lyktor som svängde från den ena sidan till den andra, likt lanternorna på en yacht som arbetar sig fram genom stormen.

»Jag hade inte gjort upp om någon kappkörning med polisvagnar», sade Gallegher till sin häst, »men om de vilja ha en kappåkning, så ska' dom få en som de ska' minnas, eller hur?»

Philadelphia, som låg fyra mil söderut, sände upp ett svagt gult sken mot himlen. Det syntes vara mycket långt borta och storskrutaren Gallegher svalnade inom honom vid tanken på den ödsliga vägen och den långa åkturen.

Det var därtill bitande kallt. Regnet och snöslasket piskade genom hans kläder och kylde hans hud, så att han darrade.

Icke ens tanken på den tunga patrullvagnen, som troligen satt fast i gyttnan på något säkert afstånd bakom honom, förmådde muntra upp honom, och den upphetsning som hittills gjort honom känslöslös för kölden hade försvunnit. Han kände sig svag och nervös.

Men hans häst hade blifvit kall af det långa stillastående och trafvade ifrigt framåt, endast alltför villig att värma upp det halfrusna blodet i sina ådror.

»Du är ett duktigt djur», sade Gallegher i klagande ton. »Du har mera styrka än jag. Lämna mig inte i sticket nu. Mr Dwyer säger att vi måste öfverträffa hela staden.» Gallegher hade icke en aning om hvad klockan var, men han visste att han skulle kunna få syn på en stor fabriksklocka efter ungefär tre kvarts åkning.

Han var ännu ute på öppna landet och körde allt hvad tygen höllo, ty han visste att den snabaste körningen måste göras utanför stadsgränsen.

En del af vägen gick parallellt med järnvägs-spåren och han körde en stund längs raden af godsvagnar som stodo och hvilade sig för natten.

Ett tag funderade han på att stanna och få fatt i kappan, som han svept in sig i under vägen ditut, men han var rädd att förlora tid och körde på med skallrande tänder och axlarne skakande af köld.

Med ett igenkännande svagt leende hälsade han den första husraden. De spridda lyktstolparne eldade upp hans mod och till och med hästhof-

varnes tramp på de illa belagda gatorna klingade som musik. Stora verkstäder och fabriker, med endast nattvaktens ljus i den nedersta af de många våningarne, började ersätta de tråkiga farmbyggnaderna och träden, hvilka nästan skrämt honom med sina groteska former. Han hade nu kört, efter hvad han trodde, en timme. Regnet hade öfvergått till våt snö, som föll tung och fast. Han for förbi kvarter efter kvarter af arbetarebostäder, lika stilla och tysta som de sofvande därinne, och till slut vände han hästen in på Broad Street, stadens stora pulsåder som sträcker sig från dess ena ända till dess andra och skär den midt itu.

Vagnen for ljudlöst öfver snön och slasket på gatan. Galleghers tankar voro endast riktade på urtaflan som han längtade så ifrigt efter att få se, när en hes röst anropade honom från trottoaren: »Ohoj, där, stanna du! Håll!»

Gallegher vände sig om, och ehuru han såg att rösten kom från en polisman, bestod hans enda svar i att gifva hästen ett skarpt rapp med piskan, hvilket satte honom i galopp. Detta besvarades af polisen med en skarp, gäll hvissling. En annan hvisselpipa svarade från ett gathörn ett kvarter framför honom. »Ptro», sade Gallegher och höll in hästen. »Det blef en för mycket», tillade han som en ursäktande förklaring. Hästen stannade. Han andades tungt och stora moln af ånga stego upp från hans sidor.

»Hvarför tusan stannade du inte, när jag befalde dig?» frågade rösten, som nu var alldeles in på droskan.

»Jag hörde inte», genmålde Gallegher höfligt. »Men jag hörde hvisselpipan och jag hörde er kamrat hvissla och jag tänkte att det möjligen var med mig som ni ville tala och därför stannade jag.»

»Du hörde mig nog! Hvarför äro dina lyktor inte tända?» frågade rösten.

»Skulle jag ha dem tända?» frågade Gallegher, i det han böjde sig ner och betraktade dem med plötsligt väckt intresse.

»Det vet du att du skulle, annars har du inte rätt att köra den här droskan. Jag tror inte att du är den rätte körsvennen ändå. Hvar har du kommit öfver droskan?»

»Naturligtvis ä' det inte min droska», sade Gallegher med ett lätt skratt. »Det är Luke McGovern's. Han lämnade den utanför Cronins, medan han gick in för att taga sig ett glas, men så fick han för mycket och far min sade till mig att köra hem den till stallet åt honom. Jag är Cronin's pojk. McGovern ä' inte i något tillstånd att kunna köra. Ni kan själf se hur han misshandlat hästen. Han sätter in den vid Bachmans hyrkuskverk och jag var just på väg dit nu.»

Galleghers kännedom om de lokala celebriteterna i distriktet konfunderade fridens nitiske väktare. Han fixerade pojken med en stadig blick, som skulle gjort en mindre skicklig ljugare förlägen, men Gallegher bara ryckte lätt på axlarne, som af kölden, och väntade med i ögonen fallande likgiltighet på hvad konstapeln skulle yttra. I själfva verket slog hans hjärta häftigt, och han kände att om han hölles i spänning mycket längre, så skulle det snart vara slut med honom. En andra snöhöljgd gestalt blef plötsligt synlig.

»Hvad är det, Reeder?» frågade denne.

»Åh, ingenting vidare», svarade den förste

konstapeln. »Den här pojken hade inte lyktorna tända, så att jag ropade på honom att stanna och när han inte lydde, så hvisslade jag på er. Det är *all right*. Han är bara på väg med vagnen till Bachman's. Kör din väg!» tillade han vresigt.

»Hopp!» smackade Gallegher. »God natt!» tillade han, öfver axeln. Han gaf upp ett litet hysteriskt skratt af lättnad när han trafvade bort från de två polismännen.

»Dom kunde lika såväl döda en karl som skrämna ihjäl honom», sade han med ett försök att återtaga sin vanliga sorglöshet. Men ansträngningen medförde ett något ömkligt resultat, ty han kände med skam, hur en salt, varm tår sakta kröp ned för kinden och någonting tjockt stockade sig i halsen.

»Det är också någonting för en hel polisstyrka att hålla på och plåga en liten pojke som jag», sade han med en skamsen ursäkt. »Jag gör inte något orätt och jag är halft ihjälfrusen och ändå är dom efter mig.»

Det var så kallt, att när pojken stampade med fötterna mot vagnsgolfvet för att hålla dem varma genomförs hela hans kropp af häftiga plågor, och när han försökte taga sig en »åkarbrasa», sved det så skarpt i hans fingerspetsar att han skrek högt af smärta. Han hade ofta varit uppe lika sent förut, men aldrig känt sig så sömning. Det var som om någon tryckt en tung svamp dränkt i kloroform öfver hans ansikte och han kunde inte kasta af sig den sömning som öfverföll honom.

Han såg som i en dimma öfver sitt hufvud ett rundt ljus, som tycktes likna en måne och hvilket han till slut gissade vara urtaflan, som han hållit utkik efter. Han hade farit förbi den innan han fick detta klart för sig, men faktum väckte honom igen, och när droskhjulen knarrade rundt hörnet om City Hall kom han ihåg att se upp på den andra stora klockan, som vakar öfver järnvägsstationen och delar ut tiden om nätterna.

Han andades häftigt till, när han fick se att klockan var half tre och att han endast hade tio minuter på sig. Detta och de många elektriska ljusen samt åsynen af de bekanta husraderna försette honom i ett tillstånd af half medvetenhet om hvar han befann sig och huru nödvändigt det var att skynda på.

Han reste sig upp i sätet, hojtade åt hästen och hetsade den i ursinnigt galopp öfver asfalten. Utan att se hvarken till höger eller vänster för han i väg nedför Broad Street in i Chestnut Street, där hans väg låg rak till tidningsbyrån, som nu endast var på sju kvarters afstånd.

Gallegher visste aldrig hur det började, men han blef plötsligt öfverfallen med höga rop från båda sidor. Hästen hejdades, i det tvenne män i droskuskulivré hängde sig i tyglarne, klappade den på sidorna och sade dess nämn. Och de andra droskuskarne, som hade sin station vid hörnet, skockade sig kring vagnen, talande och »värjande alla på en gång under vildt gestikulerande med piskorna.

De sade att de visste att droskan var McGoverns, och de ville veta hvar han var och hvarför han inte var med. De ville veta hvar Gallegher stulit den och hvarför han kört rakt i famnen på ägarens vänner. Några af dem ropade högt på polis, för att taga den unge tjufven i förvar.

Gallegher kände sig som om han plötsligt började återfå medvetandet efter en elak dröm och han stod i en sekund som en halfvaken sömngångare. De hade hejdat droskan under en elektrisk

lykta, hvars kalla sken belyste den nedtrampade snön och de omgifvande karlarnes ansikten.

Gallegher böjde sig fram och piskade vildt på hästen. »Låt mig vara», skrek han i det han vanmäktigt ryckte i tömmarne. »Låt mig vara, säger jag. Jag har inte stulit någon droska och ni har inte någon rättighet att hindra mig. Jag vill bara köra till *Press'* redaktion», tiggde och bad han. »De sända den ordentligt tillbaka. De ska' betala för den. Jag har inte rymt min väg med den. Den som äkte har blifvit arresterad och jag är bara på väg till *Press'* byrå. Hör ni hvad jag säger?» skrek han med af lidelse och missräkning darrande röst. »Släpp tömmarne, säger jag er. Låt mig fara min väg, annars dödar jag er. Hör ni? Jag dödar er!» Och gossen lutade sig fram och slog vildt med sin långa piska de kringstående karlarne i ansiktet.

En af dem fick fatt i hans fötter, ryckte honom från kuskbocken och kastade honom på gatan. Men Gallegher var i ett ögonblick på sina knän och fick fatt i karlens hand.

»Låt dem inte hindra mig, mister», utropade han, »var så god låt mig fara. Jag har inte stulit droskan, sir. Hjälp mig, jag har det inte. Det är sanning. Tag mig med till *Press'* byrå, så skola de bevisa att jag talar sannt. De betala hvad ni vill. Det ä' bara en liten bit kvar nu och när jag kommit så långt, så... Var så god låt dem inte hindra mig», snyftade han och slog armarne om mannens ben. »För himlens skull, mister, låt mig gå!»

* * *

Hufvudredaktören för *Press* tog upp talröret vid sin sida och svarade »Inte ännu» på en förfrågan som vakthafvande redaktören gjort honom fem gånger på de sista tjugo minuterna.

Hufvudredaktören ryckte otåligt till och gick en trappa upp. När han kom förbi lokalafdelningen, observerade han att reporterne inte gått hem utan sutto på borden och stolarne och väntade. De sågo nyfiket upp när han gick förbi, lokalredaktören frågade »Något nytt ännu?» och redaktören skakade på hufvudet.

Sättarne stodo sysslösa i sätteriet och faktorn talade med vakthafvanden.

»Nå?» sade denne.

»Well», svarade redaktören, »jag tror inte att vi kunna vänta. Tror ni?»

»Det är en halftimme efter tiden nu», sade vakthafvanden, »och vi komma för sent till förstadstågen om vi dröja längre. Vi kunna inte vänta för ett rent hypotetiskt fall. Alla utsikter äro emot att brottningen ägt rum eller att den där Hade blifvit arresterad.»

»Men om vi bli förekomna med detta —» tvekade chefen. »Jag tror dock inte att det är möjligt. Om det vore något att trycka, så skulle Dwyer ha varit här med det så här dags.»

Han tittade fundersamt i golfvet.

»Nåja», sade han långsamt, »vi vänta inte längre. Sätt i gång!» tillade han till faktorn med en suck af motsträfvighet. Denne skyndade att ge sina order, men de två redaktörerna betraktade alltjämt tvekande hvarandra. Plötsligt trängde rop och väsen upp från reporterafdelningen i nedre våningen. Hastiga fotsteg hördes i trapporna, lokalredaktören öfveröstade bullret med orden: »Fort, spring och skaffa lite' konjak!»

Ingen i sätteriet sade någonting. Men de sättare som varit på väg att gå hem, togo af sig ytterrockarne igen och allas ögon voro riktade

mot dörren. Denna sparkades upp utifrån och i öppningen syntes en droskusk och lokalredaktören, mellan sig stödjande en liten ömklig pojkgestalt, våt och eländig, med snö och regn rinnande af kläderna. »Åh, det är Gallegher», sade vakt-hafvanden i en ton af den djupaste missträkning.

Gallegher skakade sig fri från sina sidostöd och tog ett ostadigt steg framåt, i det han fumlade med knapparne på sin väst.

»Mr Dwyer, sir», började han med svag röst och rädsla i de på hufvudredaktören riktade ögonen, »han är arresterad — och jag kunde inte hinna hit förr, för de hindrade mig och de togo droskan från mig — men —» han drog fram anteckningsboken från sin bröstficka och räckte fram den, »men vi höggo Hade och här är mr Dwyers artikel».

Och därpå frågade han med en egendomlig klang i rösten, dels af fruktan dels af hopp: »Kom jag i tid?»

Hufvudredaktören tog boken och gaf den till faktorn, som ref ur bladen och delade ut dem till sätтары lika snabbt som en spelare delar ut korten.

Därpå tog redaktören Gallegher i sin famn satte sig ned och började snöra upp hans våta och smutsiga skor. Gallegher gjorde en svag an-

strängning att motsätta sig denna redaktionella nedlåtenhet, men hans protest var mycket klen och hans hufvud föll tungt ned på chefens axel.

De elektriska ljusen började gå rundt för honom och brinna i olika färger, reportererna lågo på knä framför honom och gnedo hans händer och fötter, men deras bekanta ansikten blefvo otydliga och oigenkännliga, dånet och rasslet från de stora prässarne i källaren föreföll att vara långt borta och lät som havets brus.

Men plötsligt såg Gallegher med ett svagt leende upp i redaktörens ansikte. »Ni afskedar mig inte för det jag reste min väg, gör ni, sir?» hviskade han.

Redaktören svarade icke genast. Han satt med sänkt hufvud och tänkte af någon orsak på sin egen lille, som låg därhemma i sin säng. Därpå svarade han lugnt: »Inte den här gången, Gallegher».

Galleghers hufvud sjönk makligt ned på den gamle mannens axel och han log förstående åt de unge männen omkring honom. »Åh, nej, det borde ni inte», sade han med en anstrykning af sin gamla oförsämdhet, »för jag — jag stukar sta'n!»

BILDER FRÅN HÄSTMobiliseringen.

PÅ VÄG TILL OCH PÅ KASERNGÅRDEN I FÖRSTA GÖTA ARTILLERIREGEMENTES KASERN KVIBERG.

II VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

SVENSKA LÄKARESÄLLSKAPETS ORDFÖRANDE.

JONAS WÆRN

Svenska läkaresällskapets mångårige ordförande, öfverläkaren professor *Jonas Wærn* har i dagarne afgått från denna hederspost och efterträds af regementsläkaren i fältläkarekåren, förste bataljonsläkaren vid Ligardet till häst, *E. A. Forsberg*. Vid den af närmare ett hundratal Eskulapiöser besökta middag, som sällskapet gaf i sin lokal den 6 dennes, föreslog afgående ordf. sällskapets skäl och talade äfven för de särskildt inbjudna generaldirektör Linroth samt sällskapets hedersledamöter f. d. generaldirektör Almén och professor Retzius samt dr Kleen, som erhållit sällskapets pris för året. Skålen för den afgående ordf. föreslogs af den nye ordföranden.

E. A. FORSBERG

JUBILEER.

Den 3 oktober kunde konsul *Andreas Bang* fira sitt 40-årsjubileum som sekreterare vid generalkonsulatet i Köpenhamn. Den afhållne tjänstemannen, hvilken vid flere tillfällen under längre tid varit t. f. generalkonsul, fick på sin jubileumsdag mottaga en elegant adress samt en betydande pänningssumma, gåfvor, blommor och lyckönskningstelegram. För jubilaren gafs middag af en komité, bestående af Köpenhamns mest framstående affärsmän, danskar, svenskar och normän.

P. EM. LITHANDER

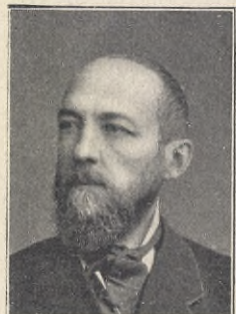
Chefen för firman *P. Em. Lithander & Co* kunde den 29 september fira sitt 50-årsjubileum som köpman. Hr Lithander, den kände ledamoten af riksdagens Första kammare, uppnår snart sitt 65 lefnadsår och har i femtio år tillhört Göteborgs köpmanskår, inom hvilken han som bekant intager en mycket framstående plats.

ANDREAS BANG

FÖDELSEDAG.

F. d. folkskoleinspektören *C. J. Meijerberg* ingick den 7 dennes i sitt 85:te år, i anledning hvaraf han uppvaktades bl. a. af hufvudstadens folkskollärarekår och fick pr post och telegraf mottaga många lyckönskningar. Den vördade gamle besitter ännu en förvånansvärd vigör och arbetskraft.

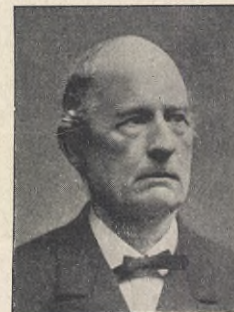

F. L. S. HEDERSTIERNA

Den 5 oktober afled i hufvudstaden landshöfdingen i Vesterås län *Fredrik Ludvig Salomon Hederstierna* nära 72 år gammal.

Efter att först ha ägnat sig åt den militära banan, hvilken han lämnade 1859, dröjde det icke länge innan H. gjorde sig bemärkt på den parlamentariska. Åren 1860—77 representerade han Jönköpings län i Första kammaren och 1878—87 därstädes Göteborgs- och Bohuslän. Han var samtidigt ledamot af olika komitéer och lade i alla uppdrag i dagen en utpräglad begäring för allmänna värf. När greve Arvid Posse våren 1880 bildade sin ministär, inkallades H. som civilminister, i hvilket ämbete han kvarstod till den 5 oktober 1883, då han utnämndes till landshöfding i Vestmanlands län. Såsom sådan var han högt skattad, ej mindre för sitt humana väsen och sin rättfärdiga karaktär än för sin duglighet.

Åren 1888—91 representerade han Vesterås och Köping i Andra kammaren.

C. J. MEIJERBERG

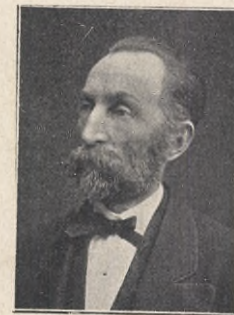
AXEL C:SON SPARRE

Bruksägaren frih. *Axel C:son Sparre* å Vedevåg afled i Stockholm den 1 oktober. Frih. Sparre, som var född 1836, hade tillbragt nästan hela sitt lif å Vedevågs bruk i Örebro län, där hans försynta och sympatiska uppträdande förvärfvat honom många vänner, hvilka nu liksom förra underhafvande vid det stora bruket smärtsamt beröras af dödsbudet.

År 1865 ärfde frih. S. och hans bror Sixten Vedevågs bruk efter morfadern Erik Cederborgh. Under åren 1878—87 var frih. Axel Sparre ensam ägare af bruket och har sedan som disponent för Vedevågs bruks aktiebolag och förvaltare varit bosatt på Vedevåg tills i juni i år.

Bruksägaren, f. d. ledamoten af riksdagens Första kammare *Axel Caspar Lexow* afled i hufvudstaden den 5 dennes i en ålder af 70 år.

Caspar Lexow blef 1847 student i Upsala samt ägnade sig snart därefter åt bruksrörelse såsom ägare efter faderens död jämte sina syskon af Allstrums bruk i Värmland. Sedermera har han varit bosatt dels å Forsnäs i Värmland, dels i Stockholm. Af Värmlands läns landsting valdes Lexow 1857 till ledamot af riksdagens Första kammare samt har i sådan egenskap bevisat riksdagarne 1876—79, hvarefter han afsade sig mandatet. L. var en rättskaffens och god karaktär, som åtnjöt allmän aktning och förtroende där han verkade.

AXEL CASPAR LEXOW

HVAR 8 DAGS FJÄRDE TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Herr Gunnar Andersson, Stockholm.

1:STA EXTRA PRIS.

Sedan Prisnämnden,

Herr Kongl. Hoffotograf *Aron Jonason*,
 » Doktor *Hj. Schultzberg*,
 » Direktör *Emil Haglund*,

slutat granskningen af det synnerligen rikhaltiga täflingsmaterielet, har densamma beslutit tilldela:

Herr And. Skog , Göteborg	1:sta pris	Kr. 25.—
» G. Andersson , Sthlm	2:dra »	» 15.—
» Gunnar Andersson , »	3:dje »	» 10.—
» » »	1:sta Extra »	» 5.—
» Adolf Glaas , Luleå	2:dra »	» 5.—

Dessa belopp äro jämte *Diplom* till vederbörande pristagare öfversända.

Hedersomnämmande erhöilo:

Herr Bankkamrer E. Söderpalm, Skara.
 » Curry Dahlskog, Stockholm.
 » Emil Svensson, Fristad.
 » James Sandberg, Göteborg.
 » And. Skog, Göteborg.
 » Ingeniör Emil Forsslund, Gefle.
 Fröken E. Rosengren, Göteborg.
 Herr Organist Joh. Portelius, Jonsered.
 » F. W. Torén, Göteborg.
 » A. L. Lundgren, Husqvarna.
 » Adolf Heinze, Norrköping.
 » Doktor K. Freudenthal, Örebro.
 » Fr. Grewin, Malmö.
 » C. Stewénius, Helsingborg.
 Fröken Astrid Hellborg, Norrköping,
 och ha *Diplom* jämväl härå utfärdats.

Herr Adolf Glaas, Luleå.

2:DRA EXTRA PRIS.

Vi återgifva i dag de prisbelönta fotografierna med undantag af det 1:sta pris tilldelade, emedan detta utgjorde ett moment af en serie, som vi i ett följande häfte komma att i sin helhet återgifva, då densamma är af ett alldeles särskildt intresse.

Naturligt är att en reproduktion i tryck ej kan fullt återgifva alla detaljer af ett fotografi, hvartill hänsyn bör tagas vid bedömning af de nu återgifna illustrationerna.

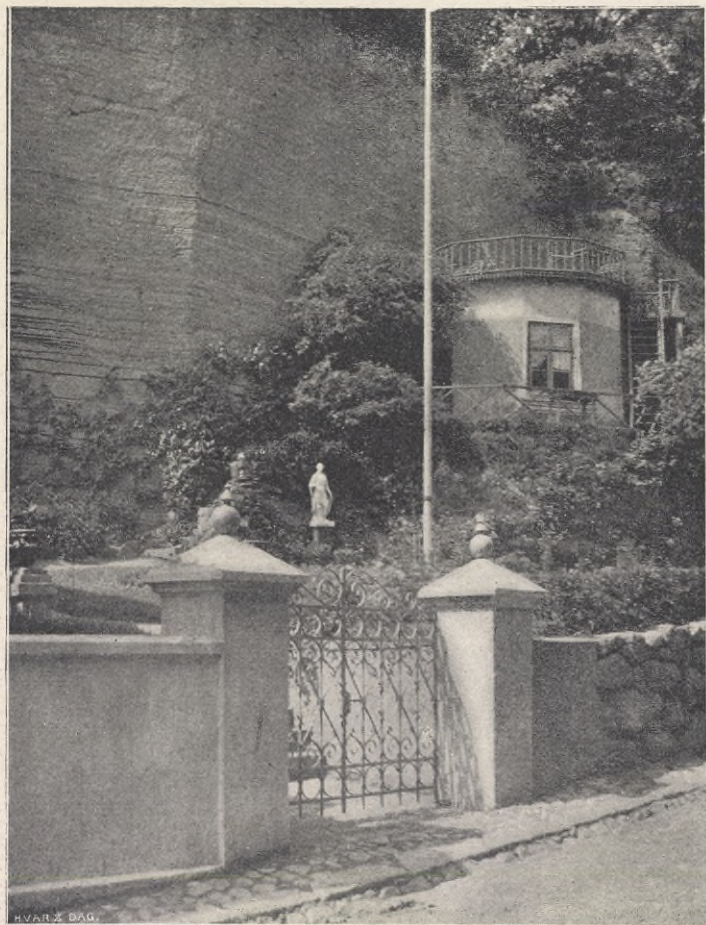
Antalet till denna täflan insända fotografier var ovanligt stort, hvilket bevisar det ökade intresset för dessa täflingar rundt öfver landet.

Det finnes ej och kommer ej att finnas någon *föreskrift* att till täflan insända fotografier skola vara uppklistrade, men Prisnämnden har enhälligt uttalat som sin åsikt, att täflande i eget intresse bör insända *fotografi i ett värdadt skick med skurna kanter och uppklistradt*.

EN NY TÄFLAN
 FÖR AMATÖRFOTOGRAFER,
 DEN FEMTE,
 KOMMER SNARLIGEN ATT
 UTLYSAS, HVAROM
 NÄRMARE FRAMDELES.

DET FOTOGRAFI SOM BLAND
DE TÄFLANDE TILLDELADES
1:STA PRIS
KOMMER ATT I NÄSTA NUMMER ÅTERGIFVAS.

2:DRÄ PRIS: Herr G. Andersson, Stockholm.

3:DJE PRIS: Herr Gunnar Andersson, Stockholm (fotografien tagen kl. II e. m..)